

[Økonomiministeren.]

man sætter 75 pct. til det andet, betyder hele ordningen i virkeligheden, at man gennemfører en begrænsning på omkring 8-10 pct., og hvis man vil gennemføre en begrænsning, er det et spørgsmål, om man kan gennemføre noget med resultat, som har et mindre omfang end det, dette er udtryk for.

Anden næstformand (Thestrup): Jeg vil henlede den højtærede ministers opmærksomhed på forretningsordenens § 26, hvorefter

„Medlemmerne benævnes: det ærede medlem hr., fru eller frøken med tilføjelse af navn uden titel“.

Henry Christensen: Jeg må måske have lov til at sige til den højtærede økonomiminister, at han jo her var meget utilfreds med at blive udsat for kritik. Finder den højtærede minister egentlig, at han ikke gør sig fortjent til denne kritik? For det måtte være argumentet, hvis han skulle kritiseres, at hans økonomiske politik blev kritiseret. Den højtærede økonomiminister forklarede jo, da han ville gennemføre sin finanspolitik — og regeringen gjorde det samme — at hvis den blev gennemført, så havde man her midlet til at modvirke de lave obligationskurser og den høje rente, og ministeren tog ikke noget forbehold med hensyn til tidspunkt eller noget i den retning. Nu kommer han og må sige, at dette viser sig ikke at være tilfældet. Nu kommer han og vil i løbet af nul komma nul have gennemført et forslag med indgreb på et område, hvor vi aldrig i Danmark tidligere har haft indgreb. Synes han så ikke, han har fortjent kritik? Og synes han så egentlig ikke også, han fortjener kritik, når folketinget igen skal stilles på den måde, at folketingets medlemmer er dem, der sidst får besked? Hvis man ikke sørger for at få læst nogle af morgenbladene, bliver man ikke særlig orienteret. Morgenbladene skal naturligvis have det at vide på forhånd, men folketingets medlemmer er dem, der senest skal have det at vide. Alligevel kommer regeringen og siger: godt nok får I det sidst at vide, men vi vil gerne have, at I behandler lovforslaget som lyn og torden. Synes den højtærede økonomiminister egentlig, at det

er en rimelig behandling af folketingets medlemmer? Og så vil han alligevel være lidt fornærmet over, at han bliver kritiseret.

Jeg skal ikke gå meget mere ind på diskussionen med den højtærede økonomiminister nu ud over dette, at når han og andre anfører, at denne 75 pct.s begrænsning kan man roligt acceptere, for den får ikke virkning over for det og over for det, og den får specielt efter hans mening ikke i særlig grad virkning over for landbruget. Hvoraf slutter ministeren nu det? I hvert fald har han intet fortalt os om, hvordan denne ordning kan administreres sådan, at den ikke får disse virkninger.

Det korte af det lange i hele situationen er jo naturligvis, at samfundets problem i forbindelse med det, vi her diskuterer, er den skæve balance imellem efterspørgslen efter kapital og udbuddet af kapital. Den højtærede minister har gennem den forløbne vinter til stadighed været optaget af, hvordan han kunne begrænse efterspørgslen efter kapital, specielt erhvervslivets efterspørgsel efter kapital. Han har ikke på nær tilsvarende vis været optaget af, hvordan vi kunne konvertere en større del af de for store indkomststigninger til opsparings- og investeringsformål. Jo, hvis det kunne ske via statskassen, syntes han om det, men ellers har han ikke været særlig interesseret i det; han har ikke været interesseret i spørgsmålet om, hvordan vi kunne konvertere indkomststigningerne til en større frivillig opsparing; vi har måttet trække regeringen på de områder, hvor der er sket noget, og på en lang række områder er problemerne blevet liggende uløste.

Man kunne måske også have rejst det spørgsmål, om vi befinder os i en så akut situation, at man kunne overveje at konvertere en del af indkomststigningen til en opsparing ud over den frivillige, dog ikke således at den gik via statskassen. Jeg afviser altså ikke de overvejelser, der kunne føre til, at en bedre balance er nødvendig, men jeg må have lov til stadig at kritisere, at regeringen for ensidigt hæfter sig ved, hvordan man kan begrænse den nødvendige investering i samfundet, medens man meget mere skulle interessere sig for, hvordan der kan skabes muligheder for, at større investeringer i samfundet kan foregå på områder, som er livsvigtige for os.